

setmanari d'informació general i cultural

Any XXII
Número 1.060
25 novembre 2016
1'70 euros

la veu

de Benicarló

CITRUS MEDICA

**Raúl Resino
ha aconseguit
una Estrella
Michelin**

LLIBRES: "El desert i altres palpitations del nou segle"

1060

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Una història de cítrics

Conten els relats de l'època que durant la seua estada a Peníscola, al Papa Luna se'l va intentar assassinar amagant l'arsènic en un dolç elaborat amb citronat. Era l'any 1418, una època convulsa per a la història de l'església catòlica. El pontífex aragonès s'havia refugiat al castell de la roca, fugint de les intrigues de la cort papal i intentant protegir el poder de la seu tiara papal. Però ni els potents murs del castell templari van aconseguir protegir-ho. Pel que sembla, al papa aragonès només li endolcia la vida els delicats dolços elaborats a força de citronat. O poncí, com es coneix a casa nostra.

Aquesta curiosa història ens serveix per a introduir la feina que porta fent la Cooperativa Benicarlanda Benihort intentant recuperar el que ja s'identifica com el pare dels cítrics actuals. Certament, la recuperació del Citrus Medica, tal com afirma el director de la cooperativa benicarlanda, és una manera de ficar en valor aquesta planta tan culturalment com comercialment. Sens dubte, tan des del punt de vista

cultural, amb tota la història que arrossega des de la seua vinguda fa més de 4.000 anys des de Mesopotàmia, passant per tot grapat de països fins arribar ací a casa nostra, com des del punt de vista comercial, pel seu valor culinari en l'elaboració de molts dolços i begudes, com també en els seus usos medicinals, cosmètics, etc., aquest arbre pot representar un al·licient més per a la nostra economia local.

Un bon embolcall, una bona història, i un bon sabor, ens deixen un dolç tradicional que cal conrear-lo perquè tots el puguem gaudir.

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa: a la segona tongada de joves músics que este passat dissabte van ser "replegats" per la resta dels seu companys de la Banda de Música de Benicarló, que van anar a buscar-los als seus domicilis, en un acte bonic i emotiu, sens dubte. Enhorabona

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL-LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL COROMINES VISITA EL LICEU I LA FUNDACIÓ JOAN BROSSA DE BARCELONA

text i foto IESJC

14 de novembre: l'alumnat de 1r i 2n d'ESO de l'IES Joan Coromines va visitar el Gran Teatre del Liceu de Barcelona, on va tenir l'oportunitat d'assistir a l'adaptació de l'òpera El superbarber de Sevilla.

Més tard, van poder conèixer de primera mà l'obra del poeta Joan Brossa. Un itinerari guiat per diferents espais els va apropar a poemes urbans i botigues com El rei de la màgia o El Ingenio, llocs que a partir d'ara ja no els seran desconeguts. Els escolars van aprendre un bon grapat de coses mentre es passejaven i gaudien de la ciutat.

CONTACTA AMB “LA VEU DE BENICARLÓ”

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4
info
La informació que es multiplica

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassà

www.3x4.info

La
calamanda

benicarló al dia
diario digital de benicarló

Projecte Citrus Medica: la recuperació del pare dels cítrics actuals

text REDACCIÓ

Molt usat antigament en pastisseria, rebosteria i per a fer perfums, és mare de la bergamota (*Citrus aurantium* x *Citrus medica*), en companyia del Taronger bord, també molt usada en perfumeria. Benihort, la cooperativa agrària de Benicarló, va presentar el Projecte Citrus Medica, basat en la recuperació del citrò, primer cítric que gairebé amb tota probabilitat, va poblar la comarca del Baix Maestrat. El fruit està considerat com el pare dels cítrics actuals i compta amb multitud d'aplicacions que s'han desenvolupat al llarg de la història.

El director de Benihort, Guillermo Edo, va mostrar l'interès de la cooperativa benicarlanda per seguir donant suport a aquest projecte ja que "estem molt il·lusionats en la rehabilitació cultural de l'arbre i posar en valor el seu fruit, com a nou recurs econòmic d'un producte autòcton i històric. Sens dubte, el citrò torna a ocupar un merescut espai a les nostres terres, on ja comptem amb una vintena d'arbres en els termes de Benicarló i Peníscola". Per la seua banda, l'historiador Juan Bautista Simó, de qui va partir tot el projecte, va fer un repàs a la importància que ha tingut aquest fruit des de l'època de l'Imperi Romà. "Ha estat sempre un producte d'excel·lència, que també està vinculat

al Papa Luna, Benet XIII, atés que en unes postres fetes a força de citrò -el citronat-, es va col·locar l'arsenic per intentar enverinar el pontífex el 1418". Simó va insistir "en les múltiples possibilitats del citrò, com a producte utilitzat en cosmètica, com a repel·lent anti mosquits, com a remei medicinal, com a aliment de la rebosteria tradicional o com a component bàsic en l'elaboració de begudes, etc". El projecte està obert ara a qualsevol sector productiu que desitge buscar nous usos comercials pel citrò.

UN ARBRE HISTÒRIC

Citrus medica, comunament anomenat cidra o citrò, és un arbust de la família de les rutàcies conreat per la seua fruita, anomenada cidra, llimona poncil, llimona francesa o toronja (encara que aquest últim terme es presta a confusió amb l'aranja), que rares vegades es consumeix fresca, però la pell de la qual s'usa en preparacions de rebosteria i com aromatitzant pel seu fort contingut en olis essencials. El lloc d'origen de la cidra és desconegut, però les llavors van ser trobades en les excavacions de Mesopotàmia que daten de 4000 aC.

Va ser probablement el primer cítric conegut a Europa, documentat des de l'època de l'Imperi romà i precisament de l'ètim llatí *citrus* prové el seu propi nom. La *Naturalis Història* de Plini el Vell ho descriu (xii.7), i esmenta els seus usos medicinals. probablement l'exèrcit d'Alejandro Magne

ve de la pàgina anterior

l'introduís en la conca del Mar Mediterrani, i ràpidament es va estendre el seu cultiu.

Una moneda jueva estampada el 136 dC, tenia una representació de la cidra a un costat. Un escriptor xinès l'any 300 parla d'un regal de "40 faneques xineses de cidres des de Ta-ch'in" l'any 284 dC. Es considera que Ta-ch'in és l'Imperi Romà.

La cidra estava marcada com a aliment bàsic a Roma l'any 301 dC. En l'antiga Roma es va emprar com a medicinal, i a partir del segle II com a aliment; és esmentat tant per Dioscòrides com per Plini. Ha d'haver-se conreat a la Judea en època bíblica, ja que el seu fruit —anomenat etrog en hebreu— és una de les espècies rituals utilitzades a la festa de Sucot. Dioscòrides esmenta la cidra al segle 1 dC i Plini li deia *malus medica*, *malus Assyria* i *citrus* l'any 177 dC. El fruit va ser importat a Grècia des de Pèrsia (actual Iran). Els colons grecs van començar a sembrar la cidra en Palestina cap al 200 aC. L'arbre se suposa que es va introduir amb èxit a Itàlia al segle 3. Els arbres en la seua majoria van ser destruïts pels bàrbars al segle 4t, però els del "Regne de Nàpols" i a Sardenya i Sicília van sobreviure. A Itàlia va desaparèixer amb la caiguda de l'Imperi Romà, conservant-se només a Sicília, Sardenya i la regió napolitana.

L'any 1003, la cidra es conreava comunament a Salern i les fruites (poma cedrina) es van presentar com una mostra

© Vicent Ferrer i Julià

ve de la pàgina anterior

de gratitud als Lords Normands. Durant segles, aquesta àrea ha proveït de cidres als jueus, a Itàlia, França i Alemanya per a la seua Festa dels Tabernacles, cerimònia (sukkot). Els grecs la van anaomenar kedros i els palestins kedromelon (poma del cedre). Kedros va ser llatinitzat com Cedrus i aquest es va convertir en citrus, i posteriorment en citron, cidra, cidrat...etc. Durant molts anys, la majoria de les espècies de cítrics van ser identificades com a varietats botàniques de Citrus medica.

El popular fruit ja apareix citat en una carta d'En Jaume Conill, vicari de César Borja a València, al papa Alexandre VI (el valencià Roderic de Borja), datada a la ciutat de València a 21 d'octubre de 1493: "Beatissime pater. Taula pedum oscula beatorum. Serà la present només per donar notícia a la santedat vostra com per les galeres de pare Francí de Pau li envia (...). Així mateix envia (...) de CIII lliures de citronat cubert en quatre caixes grans...El citronat és molt bona cosa, i dels poncís d'aquest any, que es troben pocs en aquest temps. Tot açó és el que em manava la vostra santedat que li enviés".

Va arribar a Amèrica a través d'Espanya; els conqueridors ho van introduir a Florida, Puerto Rico i finalment a Califòrnia; encara que es van desenvolupar plantacions comercials, eventualment la dificultat del seu creixement va portar al seu abandó. A Centreamerica, Brasil i Colòmbia s'ha naturalitzat, i existeixen plantacions d'alguna extensió, sobretot per a exportació.

LA TISANA DEL PAPA LLUNA

La recuperació del Citrus medica no és, per sort, l'únic projecte emprès a la nostra comarca. Fa uns anys es va comercialitzar de nou, amb gran acceptació, la tisana del papa Lluna. Es tracta d'un beuratge medicinal compost de

llavors de coriandre, anís, fonoll, alcaravia, comí, arrels de regalèssia, díctamo i canyella, tots ells conreats en la Serra d'Irta. L'esmentat medicament, que avui cridem tisana, va ser conegut en l'Edat Mitjana com pulveris Papae Benedicto de Luna i les seues propietats van ser i són, remei de flatulències i problemes digestius, maldecaps i ronyó, i fins i tot la prevenció de problemes estressants. Al papa li va servir per recuperar-se de l'intent d'enverinament perpetrat, precisament, a través d'un dolç elaborat amb citronat.

La fórmula medieval documentada en 1601 ha permès conèixer la composició i les aplicacions per a la recuperació de la infusió medicinal. La recepta del preparat deixa a més constància de l'empremta que l'obra "Antidotarius", del cèlebre metge Arnau de Vilanova, un dels volums de medicina de la biblioteca pontifícia peniscolana, ha exercit sobre la composició del beuratge medicinal.

PENYA SETRILL: MARXA BENICARLÓ-PENYAGOLOSA

text PENYA SETRILL

L'activitat de la MARXA BENICARLÓ-PENYAGOLOSA (des de LA SERRATELLA) serà els dies 3 i 4 de desembre, la qual cosa comuniquem per a que les persones interessades s'ho puguen planificar i ens ho comuniquen per a una millor organització des de la Peña, sobre tot pel tema de reservar lloc per dormir, autobús, intendència...

Es tracta d'una excursió per caminar en dos dies des de La Serratella fins Penyagolosa. Les etapes són: La Serratella-Benafigos (32 km.), el dissabte dia 3, i Benafigos - Sant Joan de Penyagolosa (18km), amb la possibilitat de pujar al cim del Penyagolosa, el diumenge dia 4. La pernoctació i el sopar seran a Benafigos i el preu variarà en funció de les persones inscrites. Les persones interessades tindran una reunió informativa al local de la Peña Setrill, el dijous dia 27 de

novembre a les 20:30h. i una segona reunió, per acabar de concretar temes el següent dijous, dia 3 de desembre.

Contacte per a la marxa: Carlos Escura (629 34 73 02)

Gràcies i endavant amb la marxa del Setrill en col·laboració amb el C.E. Xiruca.

ESTRELLA MICHELÍN PER A RAÚL RESINO

text REDACCI

El Xef establert a Benicarló, Raúl Resino, ha aconseguit un estrella Michelin per al seu establiment. És la primera vegada que un local de Benicarló entra a l'Olimp dels grans gràcies a l'art dels seus fogons i ho ha fet de la mà de qui ja va guanyar el premi al millor cuiner de l'any en aquesta última edició.

Dos guardons que situen definitivament la nostra ciutat en el mapa gastronòmic dels més sibarites. Resino ofereix en el seu local una cuina "propera amb producte local del Maestrat i Costa Azahar. "Treballem amb la llotja del peix d'ací i dels horts del voltant. És un estil de cuina propi, com a base la cuina tradicional de la zona, que actualitzem a la nostra

manera amb tècniques d'avantguarda, on el producte sempre és el protagonista", sosté. De fet, una de les seues màximes davant els fogons és que "cuinem com pensem, no pensem com anem a cuinar."

Raúl va començar als 16 anys en l'ofici des d'a baix, formant-se per tota la nostra geografia i fora d'ella, ha passat per cuines de restaurants humils fins a arribar a alguns dels restaurants més prestigiosos del món. Els productes que l'envolten, tant de la mar com de la terra, són els màxims al·licients que té a l'hora de presentar els seus plats, amb una carta que canvia cada mes en funció de la disponibilitat dels seus proveïdors.

15 ANYS A LA PRESÓ PER MATAR AL SEU VEÍ PELS LLADRUCS DEL GOS

text REDACCI

L'Audiència Provincial de Castelló ha condemnat a 15 anys de presó a l'home que va matar al seu veí perquè li molestaven els lladrucs del seu gos.

La sentència s'ha fet pública aquesta setmana, després d'haver estat declarat culpable per un jurat popular la setmana passada. L'acusat ha estat condemnat per un delicte d'assassinat, per la qual cosa haurà de complir 15 anys de presó i haurà d'indemnitzar amb 150.000 euros a l'esposa del mort i 10.000 euros a cadascun dels fills de la víctima, en concepte de responsabilitat civil. L'Audiència considera atenuant el fet de dilacions indegudes. Els fets van ocórrer a l'agost de 2014 en Benicarló. L'acusat, després d'haver mantingut dies abans una discussió amb els seus veïns d'escala perquè el gos dels veïns bordava i li molestava, va disparar a curta distància al seu veí amb una escopeta que tenia a casa. Com a conseqüència del tret, la víctima va sofrir un traumatisme que li va provocar la mort a l'acte.

SANCIÓ PER EMBRUTAR LA MAR

text REDACCI

La Comissió Europea ha sol·licitat al Tribunal de Justícia de la Unió Europea que imposi una multa a Espanya de 46.522.999 milions d'euros per no tractar adequadament l'aigua residual en 17 nuclis urbans entre els quals es troben els de Benicarló, Peníscola i Teulada-Moraira. La Conselleria d'Agricultura i Medi ambient, de la qual depèn orgànicament l'Entitat Pública de Sanejament d'Aigües Residuals (Epsar), assegura que les tres depuradores es troben treballant des de 2015 amb rendiments i «nivells de qualitat molt superiors als mínims» en l'aigua depurada que aboquen.

Les tres depuradores afectades per la sanció es caracteritzen per disposar d'un emissari submarí a través del que es realitza l'abocament, al contrari del que ocorre en altres localitats valencianes on l'efluent és reutilitzat en l'agricultura. No obstant això, la Epsar insisteix que els paràmetres són més que correctes en les tres depuradores, així com en les seves concentracions màximes d'emissió a través dels emissaris. La notícia ha provocat sorpresa ja que la Epsar va comunicar al Govern l'entrada en servei d'aquestes depuradores, així com «els resultats analítics acreditats» a fi de que el Ministeri d'Agricultura i Medi ambient «donés trasllat a la Comissió Europea». No obstant això, un portaveu de la Comissió Europea anunciava ahir que Espanya ha de rendir comptes de nou al Tribunal de Justícia de la UE recordant que les autoritats autonòmiques «han de garantir» que les aigües residuals urbanes siguin degudament recollides i tractades en 17 localitats, incloses les tres

aglomeracions valencianes.

El 14 d'abril de 2011 el Tribunal de Justícia de la UE ja va dictaminar que Espanya no estava complint la directiva d'aigües residuals en 37 aglomeracions, 20 més que en l'actualitat, entre les quals apareixien ja Benicarló, Peníscola i Teulada-Moraira, a més d'Alcossebre, Elx (Arenals) i Vinaròs, els sistemes dels quals de sanejament no s'havien inclòs. Cinc anys després, la Comissió Europea insisteix que la «conformitat» de «totes» aquestes aglomeracions –les 17, incloses les tres valencianes– «planteja dubtes». «La falta d'un nivell adequat de recollida i tractament de les aigües residuals planteja riscos significatius per a la salut humana, les aigües interiors i el mitjà marí», afegeix Europa.

Sanció diària

La Comissió demana al Tribunal Europeu que imposi amb data actual una multa a tant alçat per un import de 46.522.999 euros i proposa també una multa diària de 171.217,40 euros si no s'aconsegueix «el ple compliment en la data en què el tribunal dicti la seva segona resolució».

“Keco” visita la nostra comarca a la recerca dels “Artistes de Cs” nascuts en els 70

text i foto ACS

José Antonio Arias al costat del pintor Jesús Maestro.

José Antonio Arias (Keco), llicenciat en BB.AA. i professor de fotografia de la Escola d'Art i Superior de Disseny de Castelló, porta una mica més d'una dècada realitzant fotografies de retrat d'alguns dels més destacats artistes plàstics de la província. El seu projecte es titula "Artistes de Cs" i presenta una edició cada dos anys.

Actualment és a punt d'estrenar-se la cinquena part del projecte dedicada als artistes nascuts en la generació dels anys 70 del passat segle i que comptarà amb sis artistes de la zona de Peníscola, Benicarló i Vinaròs, que seran Sònia Eva Domènech, Isabel Lorena Oms, Sali Garcia de Araoz, Sergi Cambrils, Jesús Maestro i Rafel Garrit. L'exposició fotogràfica i publicació del catàleg per mediació de l'Ajuntament de Castelló, es realitzarà el 12 de gener de 2017 a la Casa de Cultura del carrer Antonio Maura (Castelló) a les 19:30.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Crega'm si li dic que encara estic impressionat pel sobtat decés de Rita Barberà. Des d'aquesta mateixa epístola n'he fet moltes vegades escarni i ara, el que realment m'impacta és la manca de sensibilitat que se segueix vessant a les xarxes socials. Ja sé que tots els dies es mor gent més jove i d'una catadura moral segur que superior a la de l'alcaldeessa d'Espanya, però ningú es mereix que, una vegada mort, amb el cos encara gelat, se li'n fótiguen amb memes d'aquestos en què es fa referència a la seua afició al caldo o a les bosses de mà cares. Que sí, que ja sé que se'n va fotre dels familiars de les víctimes del metro de València, que apareixia en tots els papers haguts i per haver de corrupció, però, cal que siguem tots iguals? Em recorda tot plegat una mica el cas del torero aquell que va morir aquest estiu. Potser jo siga un carca, però estic en contra de la pena de mort i, a hores d'ara, no li la desitjo a ningú. I a més, tan pita ella i echá palante, s'ha mort com una empestada, arraconada pels seus, com si estiguera plena de polls. En fi, que Déu ens perdone a tots. A ella també, per descomptat.

Anem al tall. Molt interessant l'editorial sobre el convent de sant Francesc. Parlen de l'austeritat dels monjos franciscans i comenten com hi ha hagut unanimitat en tots els ajuntaments per tirar endavant aquest projecte orgull de tots els benicarlandos. És cert que d'això en podem estar ben satisfets. Si no s'hi hagueren posat mans a l'obra que es diu a hores d'ara allà dalt hi hauria un solar com el que hi ha a Vinaròs al lloc que ocupava el seu convent. Ara bé, a vostés els va el palo i no poden evitar posar el ditet a la nafra i burxar, burxar, burxar... fins arribar al moll de l'os. Si Barberà no va anar a visitar les obres de reconstrucció de la capella, és perquè alguna n'havia passat i, nyas, ja entrelluquen una crisi del bi o tripartit o el que siga el govern municipal. No poden pensar que aquest senyor tenia unes altres feines, que podia estar refredat simplement o que va creure que no era de la seua incumbència anar a visitar obres? Però no, vostés filant ben prim i insinuant que alguna cosa passe. Igual sí, compte, que un matrimoni entre socialistes i independentistes està condemnat al divorci.

Acabo amb l'editorial. Diu l'alcaldeessa que aquest serà un nou espai cultural que podrem gaudir tots els benicarlandos. Perfecte. Em sembla bé. Tot racons. Com l'ajuntament vell o

el magatzem de la mar. O com l'auditori. Sí, sí, racons, he dit racons. Ara per ara l'únic espai digne que hi ha al poble -amb tots els avenços necessaris i les mesures de seguretat corresponents- és l'auditori del Col·legi de la Consolació. I no vull parlar-ne més del tema, que ja li n'he parlat massa vegades.

Aquesta setmana no donen cap carxofa i tot queda reduït a una immensa panissola als encarregats de planificar les activitats culturals del nostre poble. Sense voler ofendre a ningú, Benicarló no és Càlig o la Jana, Benicarló és un poble gran on, com diria el nostre president Mariano Rajoy, passen coses. Si les coses depengueren només d'una persona o dos o cinc, segur que no hi hauria problemes a l'hora de planificar, però no és així, de vegades parlem d'associacions particulars en què la gent fa el que pot quan pot. No troba, senyora Garcia? No deu ser allò castellà de pintar como querer. No, no, les coses no són tan fàcils.

M'ha fet reflexionar molt l'article de Carles Lluch. Aprofitant l'arribada al poder de l'estràfolari Donald Trump, ens fa una reflexió lúcida i sobre quina és la situació a Benicarló de la immigració. Compte amb algunes de les dades. Diu que a hores d'ara hi ha un vint per cent de benicarlandos que són «forasters». Un vint per cent, molt de compte. Hauria de ser aquesta, diu, una de les preocupacions més grans de la nostra societat. És ben cert. Lluch comenta que no es fa el que cal per integrar especialment els marroquins a Benicarló. A mi no m'agrada la paraula integració, m'agrada més la paraula tolerància. Integració ho associo amb assimilació, i no deu ser això tampoc. El que és evident és que no ens podem quedar mirant-nos-ho tot perquè si Democràcia Nacional va treure més de tres-cents vots a les darreres eleccions, amb els temps que corren compte que no en traguen més encara a les pròximes. Tot molt difícil, i més en un món on un senyor diu que construirà un mur i la gent li vota, on madam Le Pen es posiciona com a ferma candidata a presidir una nació com França o on el personal no s'escandalitza que Europa li done diners a Turquia per fer la feina bruta amb els refugiats.

En fi. Ja li dic, no em trec del pensament no ja només la pobra Rita Barberà sinó també el pollastret d'Isabel Bonig dient ara que si se la volia molt. Avui estic castellà, sí: despúes de muerto Pascual, le sacan el orinal.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

textLA COLLA DE TAFANERS

Privilegis?

Va, com sempre parlarem dels nostres amics municipals, però aquesta setmana els posem els primers i ho farem amb modus i correcció, com mana el protocol i sense faltar, perquè avui els tocarà als seus companys de professió del cos estatal de la Benemèrita. Tot i que no sortirem a dir res de com s'expressen, els seus informes diaris no surten enlloc, sí que podem dir alguna cosa de com usen el seu vehicle de treball. La imatge que ens ha enviat un seguidor (nostre, no d'ells atès que ens l'ha ha enviada a nosaltres) demostra de manera fefaent que això de la normativa d'aparcament dels vehicles deu ser només per als ciutadans que no porten porra. I és que no és la primera vegada, segons ens han informat i ara podem comprovar, que un vehicle policial agafa la illeta marcada de blanc de davant l'Ajuntament com el seu pàrquing particular. Tenim entès

que a la mateixa porta de la casa de tots hi ha un municipal de guàrdia... Que no deu ser que, entre iguals, del gremi, no s'aplica el codi de circulació? Ah, que com són ells qui l'han d'aplicar... A vore, la imatge és ben eloqüent, i si intentem algú de nosaltres fer el mateix?

Novetats en l'organització de l'aparcament

Anem embalats amb això dels cotxes i ara us en mostrarem un altre que tampoc té clar com es fa això d'aparcar. En aquest cas sí que podem ben afirmar que de multa dels municipals o dels civileros al propietari no li'n caurà cap tenint en compte que el lloc on va deixar el vehicle no és competència de cap dels anteriors cossos policials, sinó de la comandància de Marina o de Ports de la Generalitat. I aleshores, deueu pensar, on redimonis l'havia aparcat? Diu la cançoneta "En el fondo del mar...". Doncs si mireu les dos imatges que aquest cap de setmana s'han fet virals per les xarxes entendreu on va anar a estacionar el susdit vehicle que podeu veure, a la foto, penjat de la grua. Un bon recull de titulars ens han enviat per a poder immortalitzar la fita: "De bous a la mar... a gats a la mar", "Aparcaments sense Ora", "Vull eixe Pokemon d'aigua", "En busca de la cangreburger"... Els més agosarats ja especulaven si era algun vehicle especial que estava provant la nova línia Benicarló-Castor, per vore si era rendible i ajudar a eixugar el que li hem pagat a Florentino. Pel que es veu, quan van arribar els bombers, els ocupants ja havien sortit pel seu peu. Les aletes no les van trobar. Pel que hem sabut després, a banda de l'aigua de la mar, al seu estómac hi havia altres líquids més

espirituosos. De tota manera, tenim entès que saben on es deixaven caure atès que la llanxa de salvament la tenien al costat.

Possibles persones?

Per cert, parlant del salvament, no tenim molt clar què volien dir els bombers en el seu informe (mireu la imatge del part) quan deien "Vehículo caído agua en puerto de Benicarló con dos posibles personas en el interior". Açò dels informes deu ser una cosa especial que utilitzen un llenguatge també especial ja que, de vegades, costa desxifrar que semblen voler dir. És clar que el vehicle havia caigut al port, fins ací arribem, ara això de les "dos posibles personas"... a hores d'ara encara hi estem pegant voltes. Era una mena d'eufemisme per alguna raó concreta? Cap la possibilitat de ser persona... i no ser-ho? Una possible persona... pot portar un vehicle? I si no era persona... què era? Temien trobar dins del vehicle uns animals-humans com els que poblaven l'illa del Dr Moreau? Els que abandonen a quatre potes la zona d'oci del moll, ¿és possible que siguin persones? Pròximament convocarem conclave tafaneril sobre aquesta qüestió quasi metafísica i prometem enviar les conclusions al parc de bombers.

First we'll take l'escut, then we'll take...

Canviem de tema, i anem a coses més terrenals. Els tafaners estem esglaiats de l'enrenou que s'ha muntat amb motiu de la indumentària de les falleres. Que no es pot posar una norma perquè, com diuen, s'òbriga el debat i s'actualitze la indumentària de la festa? No és aquesta disfressa la que major representativitat dóna a la dona fallera? Doncs, si ja Junta Central fallera hi ha fixat unes normes, qui és l'Ajuntament per ficar cullerada en aquest món tan particular i peculiar? Després de

 Na Car @AzanLie · 34s
Com q no es pot aparcar ?? Aquí mi fusil, aquí mi pistola !!! #benicarlounderground @Ajunt_Benicarlo @guardiacivil

ve de la p gina anterior

l'escut ve la roba de les falleres? A vore, no volem ací fer d'advocats del diable però una mica d'ordre sí que cal, no? I és clar, ara les joves volen una cosa i les majors una altra. I pel mig tenim els polítics, que també volen dir la seua, i al final ja tenim l'embolica que fa fort. Qui si massa escot, o massa poc! Que si es refreden o no. Que l'Oltra, la de Compromís també s'ha ficat a dir la seua, i ara els del PP que també sortiran perquè com més tapades millor, que han d'anar a missa! Certament, aquest món a nosaltres ens supera per totes bandes. Desistim d'entendre'l i ens encomanem als que més ens saben d'aquestes històries, els de l'Univers fallero, perquè posen cada cosa al seu lloc i, d'una vegada, es tanque la polèmica. I a vore si els d'ací, que també sempre van a remolc de les circumstàncies, surten al carrer a dir la seua, que ja n'hi ha prou d'anar de llepa-jaquetes de València. És que ací no tenim opinió? O som valencians de segona?

Els que criaven els forats

Tenim entés que a l'expressi de la Dipu, ara a l'hotel tancat d'allà a Madrid amb tots els gastos pagats, el volen altra volta imputar en un altre afer relacionat amb els camps de golf. ¿Qui no recorda aquells temps, ara fa uns deu o dotze anys, quan la comunité la volien convertir en una mena de camp gegant de golf, ple de forats, acabant ací al que havien de fer a la Tossa? Encara sort que ací la mobilització popular, que no la del PP, va fer que aquell projecte megalòman se n'anara en orris! Però bé, al que anem, resulta que el volen imputar a ell i a l'abanderat dels golfistes orelluts per una mena de xanxullo en què un camp de 10 milions va acabar costant-li la meitat. I és que tot el que tenia a veure en aquest món, ací al nostre país, ha estat sempre com ficar bitllets de cinc-cents a cada forat per esperar que arribe el de la piloteta i se'ls embutxacara. I és que de tant de ficar la mà al forat, al final, passa el que passa...

Obres a cegues

A vore si ens aclarim. Amb aquesta bogeria de voler rebaixar i adaptar totes les voreres perquè les persones amb mobilitat reduïda puguen circular sense problemes pel poble, de vegades, s'acaben produint fets curiosos. La plaça de la Constitució i tot el seu voltant és, com ja vam comentar la setmana passada amb les tanques sense senyalitzar o sense llum, el lloc ideal per a trobar perles com la de la foto. I és que no podem fer més que preguntar-nos, al vore-la, quina baixant ha d'agafar-se per anar a buscar el pas de vianants. La de la vorera rebaixada anteriorment o la nova, ara senyalada amb tanques. I amb les línies què fem. Compte, no diem que no es faça, el que comentem és que cal mirar on fem entrar pics i pales... No ens estranya que la gent, al final, parle de tot i se'n faça creus. I és que, amb actuacions com aquesta qui no s'atreveix? Com nosaltres, no?

CPBC @SIAB_Castellon · 10h
 CPBC Movilizado a accidente TFCO. Vehículo caído agua en puerto de Benicarlo con dos posibles personas en el interior. Parque Baix Maestrat.

LA TARDOR HA ARRIBAT AL MARQUÉS

text MB

La setmana passada els alumnes d'infantil 4 anys de l'escola Marqués de Benicarló vam gaudir de la festa de la tardor, l'objectiu de la qual era aprendre diferents fruits de la tardor i hàbits saludables d'alimentació.

Després d'observar diferents fruits de la tardor, d'aprendre el seu nom i de classificar-los en secs o carnosos, com a colofó vam decidir escriure una llista per anar al Mercat Central de Benicarló a comprar els fruits per a la nostra festa. Vam visitar el mercat i el vam conèixer, on observarem diferents parades. Una vegada allí vam buscar les fruiteries i vam comprar el que necessitàvem. Al dia següent, vam preparar els nostres tapets i vam gaudir del nostre esmorzar tan esperat. Què bé ens ho hem passat! Estava tot boníssim!

FESTA DE LA TARDOR

La tardor vesteix els arbres dels carrers i parcs de Benicarló de tot un ventall de colors ocres, grocs i marrons. Després de la castanyada, els alumnes d'infantil del nostre col·legi observen els canvis de la natura., surten a buscar fulles caigudes, miren, toquen, juguen i aprenen...

Després, ja en classe, fan una sèrie d'activitats plàstiques individuals i en grup, que usant els colors de la tardor, cobreixen les parets de l'escola amb murals que sempre ens deixen sorpresos. Cada any més bonics i creatius que l'anterior. També és important educar la

sensibilitat estètica i l'expressió creativa dels més menuts. Ací teniu una xicoteta mostra.

ELS MATEJOCOS DEL MARQUÉS

text i foto CEIPMB

Un dels tres projectes d'innovació que duem a terme al CEIP Marqués de Benicarló aquest curs 16-17, és el dels Matejocs. Que consisteix en que, des d'Infantil fins a 3r curs de Primària, els alumnes dediquen una de les sis sessions de l'assignatura de matemàtiques que tenen a la setmana a fer Jocs lògics-matemàtics en equip.

L'objectiu és treballar d'una forma diferent l'observació, la memòria, l'atenció, el raonament lògic i l'estratègic, la velocitat i els reflexos, el càlcul mental, i també, el llenguatge oral i el vocabulari. Els xiquets i xiquetes aprenen moltes coses mentre juguen: aprenen a compartir, a guanyar i a perdre, a ajudar als altres, en definitiva a conèixer. Res millor que aprendre jugant!

SETZE QÜESTIONS PALPITANTS DEL NOSTRE TEMPS

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABD N

ENRIC BALAGUER.(2016).

El desert i altres palpitations del nou segle.

Editorial Gregal. Maçanet de la Selva.

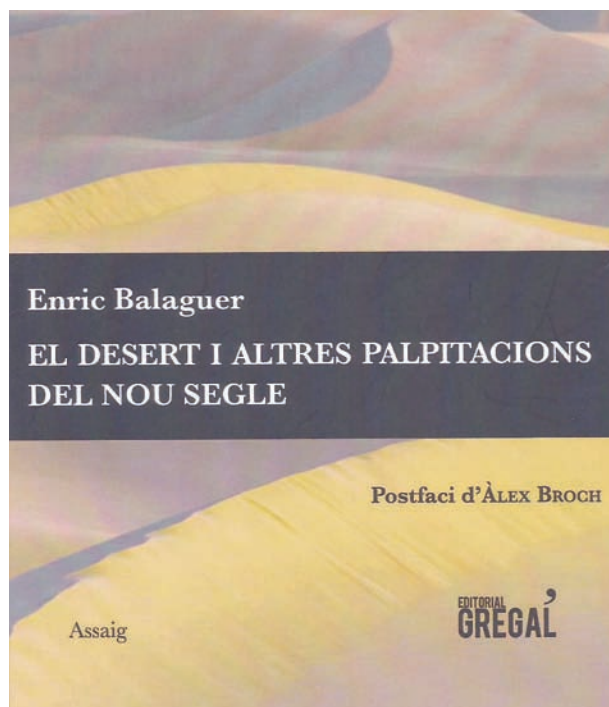
Enric Balaguer és professor de literatura a la Universitat d'Alacant i un dels nostres assagistes més destacats. En la seua producció destaquen els llibres de crítica literària, però sobretot els llibres d'assaig que s'ocupen de qüestions crucials dels nostres dies. És el cas del llibre que ens ocupa, la seua darrera publicació, en què a través de setze assaigs, comenta diverses qüestions palpitants dels nostres dies.

El mètode que segueix el llibre és que a partir d'una lectura, de la visió d'una pel·lícula, d'un tema d'actualitat o d'un fet històric, planteja una sèrie de reflexions, sovint relacionant diversos elements. El primer assaig, a partir de la novel·la de Carles Casajuana, *El darrer home que parlava català*, ens planteja el problema que tenen les llengües minoritzades, tot i que proposa no complaure's en la marginalitat, sinó traure'n partit ja que tenen més llocs per a explorar.

Sexualment parlant aborda la qüestió de que la sexualitat és cada vegada més explícita en la literatura i en els mitjans de comunicació en general, ¿quina serà la repercussió d'aquest tractament del sexe en la societat? *El magnetisme del desert* parla de la fascinació que aquest ha exercit en el ser humà. De fet les tres religions monoteistes van nàixer en una regió desèrtica.

Un dels assajos que més m'ha interessat és el que porta per títol *Mercantilisme i humanitats*, en el que es planteja l'arraconament que darrerament han tingut a la universitat i a l'ensenyament mitjà les humanitats, substituïdes pels valors purament mercantils i pragmàtics. Això ha fet sorgir una àmplia bibliografia que fa una apologia de les humanitats. De fet aquest assaig també ho és, està ple d'idees suggerents, com aquesta per exemple: "*Si volem educar persones, contribuir a fer ciutadans, no hi cap altra regla que no siga fomentar el pensament de cada individu i desenvolupar l'empatia per l'altre; a més de donar pas a la imaginació, la consciència de la responsabilitat individual i col·lectiva. Són qüestions obvies i es prou trist que s'hagin de recordar. I en l'actual context, defensar. Però en aquesta fase històrica hi ha moltes veus que volen convèncer-nos que les humanitats són obsoletes i que el que cal és ensenyar habilitats més que no pas coneixements sòlids. Hom vol pràctiques, pràctiques que sovint són pretextos per cobrir hores de faena sense retribuir.*"

Força interessant també i relacionat amb l'anterior és l'assaig que porta per títol <<Serà admissible un eslògan com "la llibertat és esclavitud" quan el concepte de llibertat sigui abolit?>> on se'ns planteja que el dirigisme i la manipulació necessiten els efectes d'una llengua

reduïda a la més mínima expressió, i això repercuteix en l'assassinat del pensament. *Capitalisme financer i creació artística*, planteja el paral·lelisme entre les pràctiques artístiques i les transaccions financeres.

<< Ser feliç sempre ha estat una cosa molt estranya>>. *L'escriptor, la depressió i el suïcidi*. <<La poesia és imprescindible, tot i que no sé per a què>>, *Escrivint, esdevenim, Els escriptors i les cases*, i *La dificultat de crear en l'era digital*, és un conjunt d'articles molt suggeridors sobre la creació literària.

A Dues analfabetes exposa que en una societat com la nostra ser un analfabet suposa sofrir una mutilació comunicativa. Sobre la naturalesa del mal en els éssers humans escriu en *Eichmann, Douch i el mal*. A partir de la lectura de *Històries del paradís* de Xavi Sarrià, exposa com la comunicació digital ha contribuït a la pèrdua de respecte entre la gent, perquè ha reduït distància entre els individus i ha fomentat la pèrdua d'intimitat. D'això tracta l'assaig *La guerra i no la pau*.

Finalment a *La caiguda d'Ícar o la indiferència als altres*, un altres dels assajos d'Enric Balaguer, que més m'ha interessat, exposa com l'allau d'informació és tan intensa i incessant que neutralitza qualsevol intent de reflexió, d'assimilació o de consciència.

Una característica d'aquest llibre, és que cada assaig va acompanyat de la bibliografia que s'ha utilitzat per a escriure'l, i, a més, sovint, estimula a la lectura dels llibres a què es fa referència. *El desert i altres palpitations del nou segle* és un llibre que ens convida a la reflexió, a la lectura i a la vida pausada, antídots necessaris per fer front a una societat mercantilitzada, deshumanitzada i banal. Un llibre absolutament necessari.

Comencen les obres de millora al bar-cafeteria de l'ermita de Sant Gregori

text REDACCI

Aquesta setmana han començat les obres d'instal·lació d'un ascensor i l'adequació de la instal·lació elèctrica al bar-cafeteria de l'ermita de Sant Gregori. Les dos actuacions tenen un pressupost total de 43.129,07 euros.

L'alcaldesa de Benicarló, Xaro Miralles, va visitar les obres de millora del bar-cafeteria de l'ermita de Sant Gregori, que han començat aquesta setmana. Les obres consisteixen en l'adequació i legalització de la instal·lació elèctrica en baixa tensió, a més de la instal·lació d'un aparell elevador. Pel que fa a la instal·lació elèctrica, es modificarà l'escomesa d'acord amb les indicacions de l'empresa distribuïdora i s'eliminaran les instal·lacions existents que estan fora d'ús. També s'eliminarà l'actual fornícula i se n'ubicarà una de nova en l'exterior de l'edifici, de manera que quedarà en la via pública, al costat de la nova tanca d'accés del recinte. També s'adaptarà a la normativa la instal·lació elèctrica interior i s'eliminaran les instal·lacions interiors que queden fora d'ús. Finalment, s'instal·laran a l'interior elements d'il·luminació i elements autònoms d'emergència i senyalització. Les obres les durà a terme l'empresa Coelbe SL per un pressupost d'adjudicació de 28.853,24 euros. Paral·lelament, l'Ajuntament durà a terme alguns treballs de millora en la zona de la cuina, s'instal·larà una nova sortida de fums i se sanejaran les preses

d'aigua potable i sanejament. Per últim, es repintarà tot l'interior del local.

Pel que fa a la segona part de l'obra, s'instal·larà un aparell elevador des de la planta baixa fins a la primera planta i s'adequarà a la normativa d'accessibilitat l'entrada al recinte. La instal·lació de l'ascensor anirà a càrrec de l'empresa Zardoya Otis SA, amb un pressupost d'adjudicació de 14.275,83 euros.

XIX edició de l' Estel del Collet 2016

text REDACCI

Divendres 18 de novembre va tindre lloc al saló social de Fundació Caixa Benicarló amb un nombrós públic, la presentació del quadre que anunciarà la XIX edició de l' Estel del Collet 2016 , obra de la pintora benicarlanda Amparo Albiol Obiol.

En primer lloc va intervenir el síndic major de l'entitat, José Luis Guzmán, qui va agrair a l'autora que es prestara a realitzar el cartell anunciador. Albiol va explicar que només se li va demanar que l'estel que coronara l'obra fora un estel de vuit puntes, característic de la representació teatral. A més, ella ha volgut representar "una sènia com la de Pau amb un parral, les típiques garrofes i les carxofes de Benicarló". El quadre original és un oli sobre llenç.

A l'acte va acudir també la Alcaldessa de Benicarló, Xaro Miralles, persona molt fidel de l'Estel ja que sempre hi assisteix a les representacions. Miralles va recordar "la capacitat de reinvençió, any rere any, de l'Estel, per fer-se si cal més benicarlando encara". És per això que va encoratjar a l'entitat a seguir obrint els actes de Nadal a Benicarló amb les seues representacions. En este punt Guzmán va recordar que enguany es portaran a terme els dies 10 i 11 de desembre a les 19 h, a l'Auditori Pedro Mercader. Cal recordar que els encarregats de dirigir les representacions seran enguany Domi Roig, Marta Roig i Nacho Nebot, tres persones molt vinculades a l'estel des de ben menudets.

Sobre el Nobel a Bob Dylan

Fronteres

text JOAN HERAS

Això dels premis Nobel té la seva gràcia. Evidentment sempre és molt discutible per què en una acadèmia –uns savis insignes- determinen –una mica tocats pel poder de decidir que els converteix de facto en semidéus- qui és el mereixedor d'un reconeixement. Sempre és discutible el veredict, perquè sense entrar en altres consideracions -possibles influències subterrànies, interessos estratègics, deutes pendents, etc., etc.-, sempre es pot qüestionar el criteri d'un cenacle. I això encara es fa més evident quan es tracta d'uns premis com els Nobel que tenen un ressò espectacular i esdevenen uns reconeixements planetaris. Curiosament –i francament ignoro com la cosa ha anat així- s'han convertit en els premis mundials de les diverses disciplines i àmbits que condecoren. Sigui com sigui, parlar dels Nobel sembla una cosa seriosa. O potser ja no tant si pensem, per exemple, en l'esperpèntic premi Nobel de la Pau atorgat a Barack Obama –el president d'un país que és la primera potència en la indústria militar, un país que participa amb entusiasme en diverses ocupacions per terra, mar i aire i un país del que en podríem dir tantes coses. Potser des de l'Acadèmia sueca ja comencen a pensar quin Nobel li podran donar a Donald Trump...

Però el Nobel de Literatura té, sempre, un aire especial. Més enllà de les qüestions sempre discutibles de la manera de poder arribar a ser candidat –els mecanismes per poder fer arribar noms a l'Acadèmia sembla que estan força controlats, com tantes altres coses, pels Estats-, el Nobel de Literatura ens aporta la possibilitat de sentir-nos feliços si donen el premi a un autor que coneixem i que ens agrada o, en la majoria dels casos, ens és útil per descobrir una nova veu. I, curiosament, aquest any ens han sorprès tots donant el premi a un cantautor. Desconec completament les raons que han portat els savis de torn de l'Acadèmia sueca a prendre aquesta decisió però a mi, francament, em sembla interessant. Amb aquest reconeixement es valora la feina d'aquells qui han fet de la paraula cantada una potent eina de comunicació, de transmissió d'emocions i d'idees, una bona eina per expressar el desig i la necessitat de la revolta.

Evidentment conec Bob Dylan i tinc ben present la seva veu, la seva guitarra i la seva harmònica. Però no puc dir que sóc un bon coneixedor de la seva trajectòria i, més enllà d'un grapat de cançons, no puc parlar amb una mica de coneixement de la seva carrera i, per tant, no tinc prou elements per expressar la meua opinió sobre la qualitat literària de les seves cançons. Precisament per això, defenso –contra totes les veus que s'han manifestat molt crítiques davant d'aquest premi- que aquest Nobel de Literatura s'ha d'entendre, valorar i aprofitar com un reconeixement d'una expressió artística que té una rellevància important i que sovint és força

menysvalorada. El cantautor no és res més que el trobador modern, és a dir, aquell artista que sap treure tota la força musical a les paraules i que, amb aquestes paraules fetes cançó, recorre tots els escenaris que pot perquè, amb la seva guitarra a la mà –o els instruments que pugui o cregui- faci emocionar un grapat de gent que s'ha aplegat allà per viure, durant una estona, una experiència única, directa, essencialment irrepètible. La bona cançó és un poema cantat, un text fet de paraules que, ben entrelaçades amb una melodia i un llenguatge musical, ens regala un petit tresor d'emocions.

El cantautor –un creador de cançons amb lletra pròpia i, de vegades, amb poemes ja escrits per altres- s'inscriu plenament en la meravellosa i antiga tradició de la literatura oral. La paraula feta cançó té la màgia de saltar barreres i superar prejudicis o actituds mandroses i, sense adonar-nos-en, ens va arrossegant cap a discursos poètics de gran profunditat. Quantes persones hem descobert certs poetes o certes formes poètiques a partir de cançons? Quantes cançons de cantautors –que cadascú posi aquí la llista dels seus noms especials i necessaris- no podrien ser editades com a textos poètics? Evidentment, és cert, la cançó no és només poesia: la cançó té el seu sentit propi com a peça amb lletra i música, com a unitat d'elements que configuren un tot amb el seu sentit propi. Però les cançons, les bones cançons, són sens dubte també unes autèntiques peces literàries.

I precisament perquè penso que aquest premi és un bon pretext per parlar de tants i tants cantautors meravellosos que ens han regalat moments plens de tendresa, d'emoció, de ganes de lluita, de pau o de revolta, em sap greu que Bob Dylan no vagi a recollir el premi i ho aprofiti per fer una defensa aferrissada del valor tan gran de les cançons. Fins i tot, ho podria fer amb la seva guitarra i la seva harmònica. Diuen que potser l'any que ve anirà a fer algun concert a Suècia i potser recollirà el premi. Ja ho veurem. La resposta, és clar, l'hem de buscar o esperar en el vent.

EL CP FRANCESC CATALAN VISITA LA POLICIA LOCAL

text

Alumnes de tercer CP MFC

La setmana passada els alumnes de 3r i 4t del col·legi Francesc català vam visitar la policia local.

El dijous 17, els alumnes de tercer vam sortir a les 9hores acompanyats de les mestres i d'un policia municipal cap a les instal·lacions.

A l'arribar ens van rebre Javier i Miguel Àngel, dos policies que ens acompanyar durant tota la visita.

Primerament vam entrar a l'aula de formació i allí ens van parlar de la importància de la seguretat quan anem en vehicles: portar casc, proteccions, cinturó de seguretat,.. També del coneixement de les senyals bàsiques de transit i vam aprendre a senyalitzar amb els braços els girs a dreta i esquerra quan anem en bicicleta.

Seguidament ens van passar un qüestionari i una sopa de lletres.

A continuació vam anar al magatzem on després d'esmorzar ens van mostrar els materials que utilitzen: casc, escuts, armilles,...

Finalment vam fer un joc per equips.

Ens ho vam passar molt bé i vam aprendre moltes coses.

ELS CARALLIBRES

textJ.GUILLEM

Els *carallibres* benicarlandos viuen en tensió. Ensenyen les dents digitals, insulten agrament, menyspreen el rival polític i passegen airosos la superioritat dels propis plantejaments per les avingudes de les xarxes de la informació. Produeixen interminables sèries de comentaris i respostes que es succeeixen en paral·lel, sense que cap intervenció siga influïda per l'anterior ni influísca en la posterior. L'únic que altera aquest monòton ritme binari és l'esclat dels impropis, que ens indiquen que no enraonem amb un protocol informàtic. Es mencionen les mares, es rebaixa l'intel·lecte de l'adversari a nivells ínfims i no resulta estrany convidar l'altre a un poc decorós desterrament. Totes elles, reaccions molt humanes. Forçosament, la realitat del món virtual ha de reflectir la realitat de la realitat.

Cada setmana, els mateixos *carallibres* generen polèmiques que reforcen la tibantor, que impedeixen la relaxació dels esfínters. Cada dia, els nostres carallibres fan una estressada aposta pel restrenyiment amarg de l'aigua amb llima en lloc de per l'amable fibra de les prunes. Avui es desdjejunen amb un senyal de tràfic doblegat, ahir ho feren amb una paperera que sobreeixia de brics Hacendado. No importa el contingut sinó com aconseguir més reaccions a les reaccions de les reaccions. Igual els és la palla aliena enmig d'una pista de futbol sala que l'eterna

biga de la guerra del blau, un escut que una cagada de gos. La qüestió és mantenir-se ferm, tan si sona l'himne com si no.

La gastronomia, la moda i el comerç s'uneixen en la Gastrofashion

text i foto REDACCI

Aquest diumenge 27 de novembre tindrà lloc la primera fira del comerç, la moda i la gastronomia de Benicarló, que comptarà amb la participació de 40 establiments comercials i més d'una dotzena de bars i restaurants. Amb l'impuls de la Regidoria de Comerç, Gastrofashion vol convertir-se en un aparador a l'aire lliure de la millor i més variada oferta hostalera i comercial.

La regidora de Comerç i Turisme, Rosana Marzá, el President de l'Associació de Bars i Cafeteries de Benicarló, Iván Alemán, la presidenta de la Unió de Comerços, María José Batiste, i la representant dels comerciants de BeniCentro, Blanca Domingo, van presentar la primera edició de Gastrofashion, una iniciativa de la Regidoria de Comerç i Mercats que té com a principal objectiu apropar al públic l'àmplia i variada mostra de l'oferta comercial i gastronòmica de Benicarló.

La regidora Rosana Marzá ha explicat que la idea naix des de «la realitat actual dels sectors comercials i hostalers de Benicarló, que ofereixen un servei i uns productes d'extraordinària qualitat que cal promocionar i apropar al públic».

En aquest sentit, Gastrofashion comptarà amb una sèrie d'activitats molt diverses on les tendències més actuals de la moda, els millors productes del comerç de Benicarló i els plats més innovadors de la cuina local, es donaran la mà en l'espai ciutadà de la plaça de la Constitució i el Centre Comercial BeniCentro.

En aquest còctel de propostes lúdiques i gustatives hi haurà tallers de confecció i cuina saludable per a grans i xiquets, desfilades de moda, degustació de vermut a ritme de salsa, demostracions de cocteleria i gintònics i actuacions musicals per a tota classe de públics. Les activitats començaran a les 11.00 hores i s'allargaran fins a última hora de la tarda en una incansable successió d'alternatives on la dimensió de l'oferta comercial de la ciutat podrà calibrar-se mentre es degusta alguna creació de la cuina local.

Per a fer-ho possible, els bars i cafeteries de Benicarló instal·laran una barra en la qual, per 4 euros, es podran consumir dos tapes i una beguda, tal com ha explicat el president de l'Associació de Bars i Cafeteries, Iván Alemán.

Per la seua banda, la Presidenta de la Unió de Comerços de Benicarló, María José Batiste, ha remarcat que «es tracta d'una jornada que hem preparat amb molta il·lusió i que està pensada per a tota la família». La representant i portaveu dels

27 de novembre
Pl. de la Constitució
D'11.00 a 19.00 h

GASTROFASHION

FIRA DEL COMERÇ I GASTRONOMIA

- 11.00 h Inauguració de la I Gastrofashion
- 11.15 h Obertura del taller de joguines educatives
- 11.30 h Taller de cuina saludable i menjar d'avui
- 12.30 h Primera Desfilada de Moda del Comerç
- 13.30 h Masterclass Cubà
- 14.00 h Vermut salsero a càrrec de Sergio Tapasco
- 16.00 h Taller de patchwork
- 16.30 h Taller de joguines educatives
- 17.00 h Demostració de cocteleria i gintònics
- 17.30 h Segona Desfilada de Moda del Comerç amb l'actuació de Pelina

Logos: Ajuntament de Benicarló, GENERALIATAT VALENCIANA, Comerç de Benicarló, B.B.C. Benicarló

comerciants de BeniCentro, Blanca Domingo, ha assenyalat que l'objectiu de la Gastrofashion «s'orienta a mostrar als ciutadans els productes que ofereix el comerç local de cara a la campanya de Nadal, ja que al llarg de la jornada no es posaran productes a la venda».

CADA SETMANA AL TEU QUIOSCI!!!

la veu

de Benicarló info

GRAN VICTÒRIA

text VICENT T. PERIS

Si volen que els diga la veritat, estimats lectors d'aquesta gran publicació, molt enrere en el temps me n'he d'anar per a trobar una tarde de futbol tan emocionant i tan vibrant com la que vaig viure diumenge passat al nostre Municipal. També he de reconèixer que vaig arribar ben començada la primera part. Lo motiu? Ara els en faig cinc cèntims. Resulta que l'amic de la mama, més madridista que el mateix Santiago Bernabeu, va voler celebrar que el seu equip estava a quatre punts del nostre amb un dinar especial. Tot pels resultats que es van donar el dissabte per la tarde. Ni lo papa ni jo teníem ganes, però la mama, que com ja saben és la propietària de la casa on vivim gràcies a la herència del seu pare i avi meu, ens va obligar a assistir a aquest àpat. Ja es poden imaginar lo menú. De primer arròs bullit amb alls pelats. De segon, filets de lluç amb puré de patata. De postres, merenga amb xocolata blanca per damunt. Per beure vi blanc i per als postres, batuda de coco. Tot això mentre sonava una vegada i una altra, l'himne de l'endecampeón, i lo papa i jo només pensant en què els faríem a "las mocitas madrileñas cuando van a Chamartín tan alegres y risueñas". Es veu que la merenga amb la Mangaroca van fer reacció i tots dos vam ocupar la tassa del vàter traient per la boca tot allò que ens havien fet empassar la mama i el seu amic entre riotes i foteses. Lo papa es va tancar a l'habitació, i jo me'n vaig anar a futbol per tal de baixar allò que quedava del dinar a la meua panxa.

Pujava amb sentiments esportius oposats, i em preguntava per quants perdríem, perquè no hem d'oblidar que l'equip que ens visitava, l'històric Acero, anava segon classificat, empatat a punts amb el primer, i que encara no havia perdut partit. Tot plegar em feia una mica de temor, perquè si una banda com el Puçol va ser capaç d'emportar-se un punt del nostre camp, què no ens faria un equip ple de veterans i amb serioses aspiracions a pujar de categoria? Per una altra banda pensava en el gran partit que vam jugar al camp de l'Alcalà, on vàrem ser una piconadora, i que potser havíem entrat dins d'una dinàmica guanyadora. Però la veritat és que no estava convençut del tot. Llavors vaig arribar al camp i vaig constatar que faltava un quart d'hora per al descans i que el marcador -fictici, perquè estava apagat l'oficial- assenyalava un empat a zero. Encara més, em van contar que lo partit estava molt igualat i que havíem tingut alguna que altra ocasió per marcar. La resta de primera part que vaig veure, no va fer més que confirmar allò que m'havien dit. Gran partit dels nostres, amb molta intensitat. Ells, com ja pensava, una mena d'equip de mercenaris amb gent molt veterana i que sabien el que es feien. Sobretot els dos que jugaven al mig de la defensa.

Va començar la segona part i el partit era magnífic, amb un domini inapel·lable dels nostres, fins que Guillem Pardillos va marcar el primer gol davant la immensa alegria dels que ho estaven vivint. Gol que posava justícia a allò que fins aleshores s'havia vist al camp. Però com no podia ser d'una altra manera, en la primera arribada d'ells, van i ens empaten lo partit amb un xut inversemblant des de la mateixa línia de porteria. Aprofitant l'avinentsa, un jugador rival ens va

dedicar el gol portant-se una mà a l'entrecreix i fent unes quantes pujades i baixades de les seues part pudendes en una mostra de malcriament que va revoltar una part de la graderia. Llavors va vindre el patiment, i tots ens temíem el pitjor. Els del Port de Sagunt buscaven amb llançaments bombats a la nostra àrea el gol que els posés per davant mentre nosaltres vam entrar en un minuts de desconcert que no preveien res de bo.

Però poc a poc vam recuperar el domini de la situació, i els del Port no van resultar tan temibles com reflectia la classificació, i el Benicarló va tenir algunes ocasions molt clares de gol, fins que quan ben just faltaven dos minuts per als quaranta-cinc, una falta llançada magistralment per Marcos Cano, va ser rematada dins l'àrea per Víctor Esbrí, i va fer cap al fons de la xarxa rival. Emulant a qui el papa anomena el mestre Palanques, "Delirio en las gradas". Tots botant de contents per merescudíssim gol que feia que la justícia s'imposés d'una vegada i que el gran esforç i millor partit dels nostres s'emportés la recompensa dels tres punts.

El proper diumenge, a la mateixa hora, tornem a jugar a casa, aquesta vegada contra l'Onda, líder en solitari perquè el segon havia perdut a Benicarló. Ara ho esperem tot, i si juguem de la mateixa manera que ho hem fet aquest diumenge, la victòria és nostra.

Aprofitaré per a contar-los que l'equip amateur acumula deu victòries després de desfer-se de Xert, al seu camp, per dos a tres. Líders imbatuts.

OR PER A LES NOSTRES XIQUETES "MABELAS" A L'AUTONÒMIC FEDERACIÓ

text C MABEL

El diumenge 20 de novembre es va celebrar al pavelló municipal de l'Alcora la fase autonòmica de conjunts nivell federació. Les nostres prebenjamins es van proclamar campiones autonòmiques. Elles són: Nadia, Elena, Judith, Aitana i Rebeca. Petites promeses que es van obrint camí i es van fent notar en el món de la rítmica. També volem felicitar a les seues companyes del conjunt aleví (Carla, Ana, Iris, Andrea, Marta i Ana) i a les mes xicotetes del club que van competir en categoria sub set (Laia, Lia, Lucia, Cloe, i

Mariona). Una experiència més i un títol més per al club Mabel aquesta vegada de la mà de la seua entrenadora Cristina Morales.

Felicitats a totes elles i a seguir treballant i collint èxits.

El juvenil de futbol i el junior de bàsquet van guanyar els seus partits

text i foto BENICARL AL DIA

El juvenil A de el Benicarló Base Futbol, en la Lliga Preferent, va derrotar al Primer Toque de Castellón per 3-1, amb gols de Mihai Aron, Juan Rotgla i Rubén Piñana.

Per la seua banda l'equip junior del Club Bàsquet Benicarló es va imposar també a la pista el Jovens Eliana per 65-49. Recordar per a acabar que els dos equips sèniors del Club Handbol Benicarló no han jugat per tenir jornada de descans en ser els seus grups imparells.

El Club Bàsquet Benicarló va presentar als seus 17 equips de competició oficial

text i foto VICENT FERRER

Els 17 equips de competició que té el Club Bàsquet Benicarló van ser presentats en el Pavelló Poliesportiu, enmig d'una gran expectació. L'acte es va iniciar amb la sortida a pista, d'un en un, dels jugadors benjamins i alevins, i seguint amb infantils, cadets i juniors. Finalment van fer acte de presència els més xicotets i els dos equips sèniors del club, enmig d'un espectacular muntatge de llums i so.

En total van ser més de 200 jugadors i jugadores repartits entre els 17 equips del club, amb els següents entrenadors per a aquesta temporada:

Escola: Lidia Amaya; Prebenjamí Blanc: Quico Senar, Santiago Senar; Prebenjamí Roig: Rebeca Besalduch; Benjamí Blanc: Adrián Octavio; Benjamí Roig: Rubén Caldera; Aleví Blanc: Carlos Castro, Quique Besalduch; Aleví Masculí Nivell 3: Aitor Martínez; Aleví Femení: Salva Martínez; Infantil Femení: Salva Martínez, Rebeca Besalduch; Infantil Roig:

José Orts, Quico Senar; Infantil Blanc: Adrián Octavio; Infantil Masculí Nivell 2: José Orts, Adrián Octavio; Cadet Masculí: Rubén Caldera; Júnior Masculí: Aitor Martínez; Júnior Femení: Jorge Lara; Sènior 2ª Zonal Peníscola-Benicarló: Carlos Miravet, Ciro Forés, Javi Comes; Sènior Autonòmic: Luis David Soro, José Orts, Adrián Octavio

COMENÇA A PERFILAR-SE L'EQUIP QUE COMPETIRÀ A LA DIVISIÓ D'HONOR

text i foto CNB

Dissabte i Diumenge 19-20 de Novembre, va tindre lloc a la magnífica piscina municipal de Castelló, el segon control provincial de la temporada.

L'equip del CNB, dirigit per l'entrenadora Myriam Martínez, va estar format per 20 nedadors: Alberto Añó, Dídac Saura, David Curto, Raul Carbó, Carlos Astor, David García, Oscar García, Joan Martín, Clàudia Barrachina, Ester Segura, Gemma Rillo, Júlia Barrachina, Maria García, Blanca Pérez, Miguel Piñana, Sergi Saura, Marina Llorach, Gemma Labèrnia, Marina Segura i Laura Jiménez.

Els resultats del control ja han començat a ser destacables, i permetran, a l'entrenadora, perfilar les distintes opcions de les que disposa de cara a la formació de l'equip per a la propera gran competició que tindrà per davant el Club Natació Benicarló: la copa de divisió d'honor, màxima categoria de la natació valenciana.

Les victòries benicarlandes varen correspondre a: Júlia Barrachina, que va guanyar amb gran autoritat, les 4 proves que va disputar: 50, 100, 200 esquena i 50 lliures; Ester Segura, vencedora d'uns emocionants 400 lliures, prova on en va imposar a la seua germana Marina, que va ser segona i que va fer la millor marca de la seua carrera esportiva en la distància; Gemma Labèrnia, sobradíssima, als 200 braça i Maria García, que va vèncer als 100 estils. També hi hagueren nombrosos segons i tercers llocs, en diferents proves.

Continuaren participant alguns veterans, Alberto Añó, Miguel Piñana i Carlos Astor que ja van afinant-se per a la copa de clubs.

Caldria esmentar, també, en aquesta ocasió, la bona progressió de l'infantil de 14 anys, Joan Martín, que a poc, poc, sense fer soroll, va millorant les seues marques i ja crida l'atenció per la seua bona traça d'esquenista.

En resum, millories evidents del rendiment global de l'equip, que s'hauran de confirmar, la pròxima setmana, en la piscina de Torrent, on hauran d'enfrontar-se als millors conjunts de la comunitat.

